

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap martius 29^{én} 1840.

Megjelen társával együtt heterként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

S a n c h e.

(portugalli novella a' hajdani regényes lovagkorból.)

Azon időnek, mellyben Aliaton kormányzá Portugalt, Sanche de Guimaräens vala legrettenesb 's legszerelmetesb bajnoka. A' dicsőség volt legsürgetősb szüksége szívének legzsengőbb ifjúsága óta: tüzelke soha nem volt megelégedve. Hiába futotta-meg spanyol országot, győzött óriásokat, foglalt-el várakat, szabadított szépeket; a' nyugtalan bajnok búslakodék, hogy még nincs eléggé elfoglalva. A' szerelem nem késik segedelmökre jőni az illy forradozó henyélőknek.

Bizonyos napon, midőn Sanche Tomart — az utazót eltévesztő ágazatairól híres erdőt — átnyargalná, utólére egy lovagot, ki ugyan azon útat, de lassabban, tette. Hősünk csupán azért ment olly sebesen, mivel unakodott. Örvendve, hogy úti társra akadott, lassúbitá menetét, 's üdvözlé a' lovagot. Ez viszonzá üdvözlétét, félrerántva lovát, neki kitérendő. Sanche kérdé, nem tart-e Lissabonnak. — „Nem!” — válaszolt neki az ismeretlen. — „Messze vagyok-e még azon várostól?” — kérde újra Sanche. — „Igen is!” — felelt neki a' lovag. És a' beszélgetés megszűnik, ha bajnokunk nem lánghol azt folytatni éppen azért, minthogy a' másik nem látszott rajta aggódni. —

Több hasztalan kérdés után Sanche dicsérni kezdé az ismeretlen fegyverei 's lova szépségét. Amaz ezt nagyon szerényen 's főképp' igen lakonilag köszöné-meg. Sanche majd kétségbeesett; száz sarkantyúvágást adott ménjének, hogy az ismeretlen legalább ennek okát kérdezze-meg. A' szegény ló hasztalan ugrásokat tön: a' nyugodt idegen lépésben ment a' nélkül, hogy csak fejét is megmozdítná oldaláról. A' két bajnok azonképp' egy mértföldet haladott, melly Sanchét és lovát többet fárasztá, mint tíz napi utazás.

Végre hősünk nem tartóztathatá magát, és a' hallgatékony lovaghoz fordulva: „uram — szóll igen hevült hangon — azon hideg-

ség, melylyel magát irántam viseli, nyilván tanúsítja, hogy kevés tisztelettel van irántam. Én ebbeli megvetést nem tűrhetek, 's mivel engem önneli enyelgésre nem talál méltónak, legalább azon sziveséget teendi-meg, hogy velem láncsát törjön.“ — „Én meg nem vetethetem önt — felele az ismeretlen, indulat nélkül — minthogy nem ismerem. A' hosszú beszélgetések engem fárasztanak, hanem a' kihivás még eddig nekem soha vissza nem tetszék. Csak siessünk, mert az éj közelget, 's én messze innen akarok aludni.“ — „Sajnálom, hogy önt késleltetem!“ — mond Sanche sértett hangon, 's rögtön kitűzve dsidáját, röpül helyet foglalni, és visszaroohan, mint villám, az ismeretlenre. A' két bajnok dsidái összezuznak, aczélaik csillámlanak, 's ezer kettőztetett csapás csal-ki szikrákat fegyvereikből.

Sanche féltékeny vala fegyvereinek szépségére. A' legsimább aczélbóli vértje ezüst szegekkel volt elhintve: sisakján arany kakas ült, mely fölséges forgót tartaföl; ugyan olly kakas volt paizsán is e' szavakkal: *h á b o r ú é s s z e r e l e m*. Az ismeretlennek kardvágásai már megalaktalaníták Sanchénak szép sisakját. Földühödve ékessége eltörlesztésén, kiereszti lova kantárait, és két kézzel fogván-meg szablyáját, azt minden súlyával 's egész dahéval ellenének fejére sújtá. A' csapás rettenetes volt; de lesikamlott az aczélon, és csupán a' sisakot zuzá-szét. A' sisak felbomlik, 's a' porra legördül. Hosszú szőke fürtök hullnak a' fegyvertelenített bajnok vállaira; a' nagy kék szemek, melyeknek hosszú pillái a' vágás hatalma miatt lemerevedtek, fölemelkednek Sanchéra, és visszaveszik a' győzelmet, melylyel ő magát szerencsésíté. Hősünk remegve ejti-el kardját: lehág a' lóról, és messzire hajtva sisakját, a' megrémült bajnok az előtt térdel, kit éppen most győzött-meg.

Sanche szép vala: a' vitézség tüze, mely szemében ragyoga, azon megindulás, melyet mind a' gyönyör, hogy győzött, mind a' félelem, hogy sebesített, benne okozta, az ő állása, ámulása, mind ez még szebbé tette őt. A' bajnoknő megpillantja, 's elpirul: mosolyogni erőködik, nehogy Sanche pirulását észrevegye, és kellemmel nyújtva neki kezét: *„keljen-föl lovag — ugy szóll — ön a' győztes; nekem kell önt életémért kérnem. — „Ah — felele Sanche — igen is érzem, hogy az én életem kezd kegyedtől függni. 'S e' szavakat mondva, visszaadja neki sisakját; és a' lóra hágván, folytaták útjokat nem beszélgetve egymással, de mindketten gondolva, hogy most utójára verekedtek.*

E' szép bajnoknő a' galiciai király leánya, *Elvire* hercegnő volt. Egy lovag sem mulá-föl vitézségre nézve; egy hölgy sem volt

hozzá hasonló szépségre. Szíve még mitsem szeretett, de azon érzékeny szívnek egyedül egyszer kellett szeretnie.

Sanche szép arca, a' tisztelet, szerelem, miket szemeiben olvasott, foglalatostoktatják Elvirét. Legelőször ohajta tetszeni; és, azon ürügy alatt, hogy összetört sisakját átallja, nyerge kápájára függeszté azt, hogy magát a' szerelmes Sanchénak mutassa. Hősünk, ki néhány percczel az előtt vele csupán azért verekedett, hogy őt beszéltesse, félénken, zavarodva tekintget reá, 's lesüti szemét: ezer kérdés, ezer gondolat tolul csoportban elő, 's ismét elenyészik ajkain. Szemei keresik Elvire szemeit; de mihelyt összetalálkoznak, rettegéssel süti-le. Rövidnek látszott az út Sanchénak, sőt magának Elvirének is. A' nap leszállt régen; az éj jöve őket megfosztani a' gyönyörtől egymást láthatni, midőn egy fölséges várhoz érkeztek.

A' nyár éppen akkor forrósága tetőpontját érte vala el: a' nap fölkelte óta felleg nélkül süttött. Ez vala Sanche napjainak az egész természetre nézve is legszebbike. Ezer gőz, melyeket a' forró föld kipárolgott, gyúlt-meg 's lebegett a' látkörön. A' távolban néhány miennydörgés tompa moraját lehete hallani. A' fák szeliden inogtak fokónként, gyökeröktől kezdve csúcsjukig: ágaik egymás felé nyomakodva panaszkodni látszottak a' sors fölött, mely őket fenyegeté. A' menny mogorvává komorulva, minden perczben veszíte néhány csillagot: sötét boltozatán tűznyilak röptültek cikázva; minden rettenetes vészre mutatott, de azzal nem gondoltak útasaink.

Egy villámcsapás észrevételévelök a' várat. Sanche itt javasla menedéket keresni; Elvire megegyezik; de a' hid fölvonva, széles és mély árkok tiltják a' bemenetet. Hősünk a' kürtbe fúv. Tüstént láttak a' legcsillogóbb szövétnek fényénél megjelenni egyik torony tetején nem rút törpét, olyant, millyenek azok voltak, kik apródul szolgáltak akkori időben az uraknál, — hanem gyermeket, a' gyermekek legszebbikét. Egyik kezében tartá a' szövétneket, mellynek fénye olly élénk; másikában kis ivet visele. — Lovagok — így kiálta hozzájuk — én vagyok e' várnak ura, és magam vagyok elégséges annak bemenetét védelmezni. Hiába akarná a' Spanyoloknak minden királya magát annak urává tenni; a' mindenség minden bajnokának járnék végére ezen ivvel. Azonban van egy eszköz — adá hozzá mosolygva — nálam menedéket találni: két szerelmes, kik kapunál teszik az esküt, egymást mindig szeretni, bizonyosak lehetnek vendégeimmé lenni; rajtatok áll hozzá látni, ha be akartok jöni.

E' szavakra Sanche Elvirére tekint, ki lovát válasz nélkül megfordítja, és kis lépésben újra ez utat járja, mellyen az előtt haladt. Hősünk megköszöni a' gyermeknek, és szomorúan követi kedvesét.

A' mennykő dörg az alatt, a' villámok csillognak, a' szelek tüvöltnek, 's a' fellegetek folyamokat ontnak-ki. A' büszke Elvire lováról lehág, egy fa mellé leül, 's elalszik a' villámlás 's zivatar ellenére, vagy színli, hogy alszik. Sanche mellette állva nem gondolkodik a' pihenésről: szomorúan tekint-meg azon szép várat, hol földél alatt lehetnek volna; és nem mervén zugolódni, hogy erdőben kell töltenie az éjt, arról gondolkodik, miként vezethetné még vissza Elvirét, hogy a' szép vár kapuján kopogjanak.

Az alatt, hogy mindketten andalgásaiknak engedék-át magukat 's talán ugyanazon gondolatoknak, egy kürt harsogása hallaték. Elvire e' pillanatban talpon vala; láttak a' villámok fényénél egy lovat, ki minden erejéből kürtölt.

Nem sokára ugyanazon gyermek jelent-meg a' tornyon, 's a' lovagnak ugyanazon szavakat mondá, melyeket Sanchénak. — „Nyissd-föl, nyissd-föl — válaszol a' fiatal hölgy, kit a' bajnok lován tarta karaiban — nyissd-föl hamar: én Chariffe vagyok, ez kedves Abindarraesm; régen esküdtünk egymásnak örök szerelmet. A' csapóhid rögtön lebecsátkozott; Chariffe és kedvese rajta átmennek, 's a' hid újra fölemelkedik. Sanche az éjbe visszaesve, fölsohajtt. Elvire nem mer sohajttani, újra leül a' fa aljára, 's az eső erősebben hull, mint valaha. Két szerelmesünk hallgatva várá-el a' napot; megjött végre, 's az eső megszűnt. A' hajnal alig festé a' látkört, midőn Elvire már lován volt, és Sanche követé. Midőn a' szerelem vára előtt elmentek, kijöttek belőle a' boldog Abindarraes és a' gyenge Chariffe, útjokat folytatandók. E' két szerelmes, mindkettő a' kornak virágában, szép, vitor, 's elbájolva a' szálástól, mellyet találtak, mosolygva üdvözlék Elvirét és Sanchét, kik az üdvözlést egészen megázva, sápadttan, leverve, nehézkedvűleg viszonzák. — „Bánom — szól Elvire sértett hangon — hogy nem törekedtem azon várban menedéket találni — „Ha visszatérünk — felel Sanche — ígérem kegyednek, semmit nem fogok kimélni, hogy kegyed itt elfogadtassék.“

Valóban a' bajnok csupán azzal foglalkodék, hogy visszavezesse Elvirét a' szép várhoz; de félt, hogy ez útját többé nem fogná találni. Tomar erdejének elágazatai majdnem tömkeleget képeztek körülte. Sanche valami egyedül előtte ismerettest szeretett volna az uton hagyni; de lovagnak, kinek nincs egyebe fegyvereinél, nincs semmije, mit úton hagyhatna. A' szerelem ébreszté-föl benne a' gondolatot, melly neki sokba került.

Az javasla, hogy minden ezüstszeget, mellyek összetarták fegyverzete darabjait, kiszedegesse, 's azon mértékkel, mint azokat

kiszedte, elhintse az úton. Elvire ezt nem vevé észre; 's a' hallgatást, melly őt nyomasztá, félbe akarván szakasztani, kérdé tőle élet-rajzát. Sanche elbeszélé neki azon érzékenységgel 's bájjal, mellyel a' szerelmesek szépjöknek tett minden beszélyt fűszereznek.

Keveset említe cselekedeteiről, éppen semmit egykori kedveseiről, és sokat a' szerencséről, hogy Elvirével összetalálkozzék.

A' szép bajnoknő viszont tudósítá őt mind születéséről, mind az okról, melly őt kényszeríté kóborló életet élni. Elhagyá atyjának királyi udvarát, hogy magát egy durvaságáról híres lovagnak üldözése elől elrejtse. A' rettenetes Rostubald, Ferragus fija, születésére, óriási természetére és szokatlan erejére kevély, merészlette Elvirét atyjától nőül kérni. Galicia királya sokkal félénkebb, mintsem hogy Rostubaldot megvesse, oda ígéré neki leányát, 's a' fiatal herczegnő, egyedül a' barbar elleni irtózását követve, minden helyet került, hol szörnyű szerelmesével összetalálkozhatnak.

A' szép bajnoknő elbeszélése mindinkább fölhevíté az ifjú Sanchét. — Midőn szeretni kezdünk, olly igen rettegünk, nehogy azon sziv, mellyet meg akarunk hódítani, már valakié legyen! Remegve kérdezzük mind azt, mi által a' kétség fölvilágosítva, a' szerelem 's remény kettőztetvék. Sanche elragadtatással hallgatá Elvirét; Elvire gyönyörködék ugyanazt újra mondani; és nem merészelve megvallani, hogy őt szereti, ismételve erősítgeté, hogy Rostubaldot gyűlöli.

E' beszélgetés alatt elvégzé bajnokunk a' fegyverzetéről csavarszedést; kar és mellvasa már semmin sem tartanak. De mit árt az? ő egyedül Elvirére gondolkodik; csupán azzal van elfoglalva, hogy őt rá bírja a' szép várnak útjára visszatérni.

Midőn az útra befordultak, messziről láttak lovat, fölséges ménen ülő jőni, ki alig vevé észre őket, sebes vágatva röpül feléjük. Elvire meglátván őt, felsikolt; mert Rostubald vala. A' két vágytárs egymást soha sem látta. A' szilaj Rostubald rettenetes tekintetet vete Elvirére, 's fölemelve kardját Sanchéra, vág és vágatik. Sanche csapása megtántorítja Rostubaldot; de panczéla ellenáll; Sancheé ellenben semmin sem tart: ő maga vette vala-ki a' csavarokat. A' barbarnak kardja ellenállás nélkül áthat, és szörnyű sebet ejt a' vakmerő szeretőnek melljén. Elesik vérében fűrésztve; elhaló szemei Elvire felé fordulnak, hogy boszút kérjenek. A' győztes így gunyolja: „gyöngye vágytárs! kedvesed vitézségére számoltál; azt gondolád, hogy őt védeni tudod? vessz-el; de kimulásod előtt lássd őt karaimban!

E' szavakat mondva lehág lováról, és Elvire felé halad. Kétségbeesés, szerelem, dühösség dultak a' bajnoknő szemei és szívében. — „Ne közelíts! — riadott rá — 's védelmezd magad! — Földre ug-

rik a' nő; ezer csapásokat tesz a' szilaj Rostubaldra; amaz eltéríti, 's fél azokat visszaadni a' szép Elvirének. De a' szép Elvire nem vala többé asszony; ő Mars vala dühében, ki mind azt széttöri, mi ellenáll örült-ségének. Rostubald fegyverei szálkakként röpülnek-el; vére vörösíti mellvasát, 's nem tudja, fusson-e a' bajnoknő előtt, vagy vele mint ellennel bánják. Végre a' fájdalom és szükség elragadják. Rostubald többé mitsem hall, megtámadja részéről Elvirét, visszaadja neki mindazon csapásokat, mellyeket kap, 's e' két küzdő feldühödve lát-szék, 's készebb vala folyvást vivni, mint élni.

A' jogosság és szerelem ragadák-el őket. Rostubald már elbóditva Sanche vágásától 's Elvireétől, nem állhat többé ellen a' vitéz amazon-nak: azon perczen tántorga, mellyben ez inogni kezd. Elvire ezt ész-reveszi, 's ereje nevekedik. Rostubald térdre hull, kegyelmet kér. — „Nem, áruló!” — válaszol a' hölgy, kardját keblébe mártva. Sanche felé szalad, ki öntudat nélkül fekvék; letérdel melléje; könyei sebére hullnak, de ezen ir már nem gyógyítja. A' szerencsétlen Sanche szemei zárvak 's még csak alig lehel; vére nagy mennyiségben omlik. Elvire csillapítja azt, széttépi a' mezt, melly őt fegyverei alatt fődé, hogy kedvese sebet bekösse; fölemeli fejét, kezét szívére teszi, hogy tudja, dobog-e még. Semmi sem nyugtatja-meg; aggódik, hogy Sanche most utósó sohaját ereszté-ki; bizonyossá akarván lenni ha lehel-e még, ajkai megérintik a' haldoklóit. Sanche kinyitja szemét. Elvire elragadtatva röpül vizet hozni sisakjában. — „Barátom — szól hozzá — élj értem, élj szerencsémért!”

Sanche feleszmélt, 's Elvire segélyért akart futni, hogy kedvesét a' legközelebbi faluba vitesse. — „Nem, nem — mond Sanche gyönge hangon — térjünk inkább vissza azon gyermek várába!” — Elvire elpirul, és megvallja, hogy nem bizonyos eléggé az utról. — „Előre látám azt — felel a' sebesített — de fegyvereim ragyogó szegei fognak téged vezérteni a' várig: elhintém azokat az útra, hogy oda vissza-vezethesselek. Nem reméltem, hogy az olly hamar leend.”

Elvire, ki most Sanchénak sebes csatavesztése okát megérté, megilletődés könyeit hullatá. A' nélkül, hogy neki válaszolt volna, levág több galyat, és gyaloghintót készítvén, azt Sanche és Rostubald lovaira köti, 's rá tevén a' szerencsétlen sebesítettet, kedves kalauzul lön az ezüst szegek nyomát követve.

Alig érkeztek-meg, a' gyermek már a' tornyon megjelent. Elvire nem engede neki időt beszélhetésre: „nyiss kaput, — így szól, — mi örökre szeretjük egymást.” 'S e' szóra „örökre” felnyílnak a' kapuk. Sanche szíve erősen dobogott, midőn a' hidon átmént. A' gondoskodás, melylyel őt a' várban ápolták, és mellyet reá Elvire pazérolt, nem sokára visszaadá neki az egészséget. Egy hónappal felüdülése után megkö-

köszönték a szép gyermek jóságát, s Elvire atyjának udvara felé siettek ki őket örökre egyesíté.

Francziából

H-i J.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hirszekrény.

Gyászhir. — PESTEN: 1) mart. 12-kén tüdőszélhűdés következtében szenderült boldogabb létre, élete 73-dik évében, méltóságos Ádámföldi Bornemisza Gábor ur, kir. tanácsnok, a' f. m. hétszemélyes törvényszék 's több t. n. vgye táblabírája. Hült tetemei 24-kén vitettek a' pesti Ferencz-szerzet templomának sirboltjába. Kesergi elhunytát: elmaradott özvegye m. Vizeki Tallián Jusztina, 's fja Bornemisza Sándor, t. n. Sáros vgye főszolgabírája, úgy ennek hitese Pécsujfalusi Péchy Maria hat kiskorú gyermekével.

2) Mart. 24-kén költözött örök nyugalomra tüdősorvadás következtében, élete 35-dik évében, t. Dholukai Dholuczky Victor ur, t. n. Árva vgye szolgabírája. Fialat szeretett neje, Rumunyesi Fábry Anna aszszonyság, illy kedves férjnek olly reménytelen 'a kora elhunytát méltó keservvel gyászolja. — A' boldogultnak hült tetemei 25-kén vitettek a' váczí ut melléki sírkertbe.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Az állatok növényismerete. — Linné, a' nagy fűvész, 2,314 kísérlet által bizonyossá tétetett, miképp' az ökrök 267 növényt esznek-meg 's 218-at illetetlen hagynak; kecskék 449 növényen rágódnak, 's 126-ot el-mellőznek; juhok 387 növényen találnak tápot, 's 141 mellett egykedvűleg mennek-el; lovak 262 növényt emésztene-meg jó ízű 's 212-től undorodnak! sertvések pedig 72 növényt esznek-fel 's 171-et megvetnek. Ezt már lehet aztán növényismeretnek mondani.

Husevő növény. Legnevezeteseb 's a' növénytanban járatlanra is tagadhatlanul legérdekeseb az úgy nevezett „husevő“ növény faja. Ezeknek egyike — az úgynevezett „Venus légyfogó“ — miként Knight kipuhatól, nyers hus vékony izomrostjai által is táplálható. E' csudanövény mézzenmü folyadék által magához esábitván a' legyeket, levelei azonnal összezáródnak, mihelyest érintetnek a' reá szálló legyek által. A' néhány napra következő szétnyílás után a' legyek szétszúzva 's belőlek minden nedv annyira kiszopva találhatik, hogy a' mumákat legkisebb lebel tovább fújhatja; egy más fajánál e' növénynek pedig nyársok állják-el útját a' kibujni akaró légynek.

Camelliák. Éppen száz esztendeje, hogy Camelli, jesuita, egy élő növényt hozott magával Japanból, melyet Linné a' hozónak nevérol Camelliának keresztelt; és e növénynek most, tenyésztés és nemesítés által, 8 növénytani, 's 582 kerti diszfaja van; ültetett volna azonban, mint több más, herbariumainkba, most nem volna olly fontos kereskedési cikk, 's egy-egy kis példány nem kerülne 100 és több forintba is, 's nem tenné majdnem nélkülözhetlen részét a' fej- és mellbokrétáknak.

Uj állatszeliidítő. — Waaksur, Londonban, annyira megszelídített egy pár tövisesdisznót, hogy egyik a' gitárt pengeti, másik pedig társá zenéjére tánczol. Azon kívül 16 tengeri nyulat vörös egyenruhába öltöztetett; ezek gyakorlatokat tartanak, 's egy mezei nyul által vertt dob szavára marsiroznak; ezek mellett egy trombitáló házi patkányt is mutat. Végezetül „halálos ellenségek lakomája“ név alatt egy állati ebédet ad, mellynél kutyá, macska, egér, südisznó, pinta, menyét, galamb, róka és tyuk egy tálból esznek egy 's ugyanazon időben. Az állat-szelidítésnek ez utóbbi részét olly örömmel nézik a' londoniak, hogy Waaksur egy hónap alatt 3.000 font sterlinget keresett vele. Majus végeig Londonban marad; akkor Parisba utazik, 's onnan hihetőleg német 's orosz országba.

Hamu-eső a' tengeren. Londonban, a' földtani társaság öszutó 6-diki ülésében egy hamu-esőről tettek említést, melly a' zöld szigetek közepében Noxburg hajó földözetére hullott. Kedden, télutó 4-kén, délfelé, az északi szélesség 14° 31' 's a' nyugoti hosszúság 25° 16' alatt állott a' hajó; az ég borult, az idő ködös, a' hőség kiállhatlan volt; ámbár a' hőmérő csak 72° F. (18° R.) mutatott. Délutáni három órakor egyszerre szélesedni lön, azonban délnyugotról csak ismét hamar szél kezdett fújni, magával esőt hozó, 's a' lég porral tölt-el, melly az utazók és hajós nép szemének alkalmatlan volt. Télutó 5-kének déli óráiban az északi szélesség 12° 36' 's nyugoti hosszúság 29° 13' alatt uszott Noxburg; a' hőmérő 72° F. 's a' légmérő 30° mutatott. Fogo, vulkán, a' zöld szigetek egyike, mintegy 45 mértföldnyire feküdt a' hajótól. Az idő tiszta és szép volt; a' vitorlát azonban finom, rőtbarán porral lepve találták, melly a' vulkánokból kiszálló különféle nemű hamvakhoz hasonlita inkább, mint az afrikai puszták homokjához. Noxburg tisztjei ez uttal elmondák: hogy 1822-ben Kingston, bristoli hajó vitorlált, midőn Fogo mellett Jamaikába ment, hasonló barnás és kén szagú por lepte-be. Canaria szigetek mellett, a' nyugoti hosszúság 35° alatt, két-három ízben is vették észre a' hamu-eső hullását Bombay mellett egyszer ujnyi vastagon lépé-el a' hamu egy hajó földözetét, mellyről közönségesen azt hitték, hogy Arabiából fujta-át a' szél. 1838-ban egy hajó emberei Chinai utjok közben, Bassi szigettől jó távlynyra, porködöt láttak. 1812-ben egy Braziliába vitorlázott postahájóra hamu hullott, midőn a' száraz földtől már 1000 mértföldnyi távolságra volt.

Figyelmestetés. A' Regelő számainak fertályévenként és így jövő aprilis elejétől kezdve is lehet megrendelni a' kiadó hivatalban.

Az eddig évnegyedenkénti t. cz. előfizetők méltóztassanak a' jövő fertályévi folyamat iránt most megtenni rendelkezéseiket, hogy az illető lapokat félbeszakadás nélkül küldhessük.

A' szerk.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón, uri utsza 612.